

Femke:

van den Driesschen

Wat kunde gij mooi wenen,
zo te spreken voor publiek
en niet met de benen
dankzij een mechaniek.

Wel een groot succes
als eerste te worden gepakt.
Je carrière op de fles
en voor de TV geknakt.

*Gelijk heb je, maar kun je dat aan?
De waarheid moet boven komen,
vals spelen mag niet volstaan
Kampioene van de dromen.*

Mooie tranen en hilariteit
in het 'fietsgekke' Vlaamse land.
Géén applaus voor deze meid,
Wel meer aandacht dan voor de 1e man.

Een rondje te weinig

Tijdens het WK schaatsen in 1981 in Oslo rijdt de Fries Hilbert van der Duim op de vijf kilometer twee rondjes voor het einde al met beide armen los en passeert de Noor Sjöbrend. Met zijn handen op zijn knieën rijdt hij naar de wissel, terwijl er nog een ronde moest worden gereden. Televisiecommentator en oud-schaatscoach Leen Pfrommer een hartverlamming bezorgend. "Hilbert! Hilbert! Je moet nog een ronde!"

Als het publiek begint te joelen en de coaches Van 't Oever en Kloosterboer driftig beginnen te zwaaien, begrijpt hij zijn vergissing. Hij rijdt alsnog de wedstrijd uit, maar verliest.

*Ook een prijs niet voor een Belg,
de "Hilbert van der Duim-Troftee",
een belofteprijs in de voorlaatste
ronde juichend over de meet.*

Femke, je herpakken,
de tijd zal het leren,
je ziel ontdoen van ongemakken
om in het echte duel te volleren.

Hilbert verklaart later dat dat rondje hem nog jaren achtervolgde in de kroeg.

"Stond ik in een kroeg, riepen ze weer: **Hilbert nog een rondje!**"

"God is van onze parochie en rijdt met de fiets" - Ploegsteert

het zesde metaal nie voe kinders

1. bouwt ip mie 04:57/2. nie voe kinders 03:25/3. ip min
knieën 04:45/4. vakskes 02:46/5. gie, den otto en ik 03:48/
6. dag zonder schoenen 03:33/7. genezen 03:45/8. toe nu
maar 04:41/9. ik ga nie storen 04:10/10. zet mie af 05:34

't Was voor de koers dat jij die dag in Ploegsteert werd geboren. Lang voordat je haar kreeg op uw benen had je 't al afgeschoren. Nijdig over 't stuur van uw driewieler gebogen, je was nog kind: je ving nog niet veel wind.

En voor je 't wist, was je wereldnieuws. De camera's, ze plakten aan uw vel. "'t Lijkt wel de nieuwe Merckx!". De ploegen zwaaiden met contracten, 't één al vaster dan het ander. En in Ploegsteert zei de pastoor: 'Ik wist van niets. Maar God is van onze parochie en rijdt met de fiets.'

'Ik kom eraan, ik ga er staan, 'k kom eraan, ik ga er staan. 'k Ga niet ontgoochelen, ik ga er staan, 'k ga niet ontgoochelen.' En 't volk zei: 'Kijk, hier komt de man, 't talent druipt er in dikke druppels van. We hebben hem hier gemaakt!'

Ambitie lijkt op overmoed, ze zijn rap te verwarren. Een huis buiten proportie en een paar veel te sjeke karren. 't Was leven op te groot verzet, en het probleem met slechte maten: ze staan altijd klaar. Aasgieren en sjacheraars.

En hoe het dan is fout gegaan, door wie of wat of waar. Uw enige verklaring: 'Misschien zit ik gewoon zo in mekaar', was weer wereldnieuws. Ze pakten u dan mee als een bandiet. Je zei: 'Dat ben ik niet.' 'Maar ik kom weer, ik ga er staan, 'k kom weer, ik ga er staan. 'k Ga niet ontgoochelen, ik ga er staan, 'k ga niet ontgoochelen.' En 't volk zei: 'Er zit een reukje aan, er zit zelfs doping in zijn banden. 'k Wist dat hij had gepakt.'

De woorden "k Wil je nooit meer zien", klinken hard in iedere taal. 't Is dooddoen zonder moorden, 't is zonder advocaat voor 't tribunaal. Dat ze uit de mond kwamen van de moeder van uw dochter - waar had je 't verdiend? Is 't lot zo nietsontziend?

Die laatste dag met dochterlief, je leerde haar nog fietsen. Haar wiel begon te draaien, je kon er ondanks alles van genieten. Maar zonder vrouw en kind, de lijm waar je nog mee samenhang, was 't gedaan.

De Schepper had compassie: je mocht gaan. En God zei: 'kom maar weer, ik ga er staan. Kom maar weer, ik ga er staan. Kom maar weer, ik ga er staan. Kom maar weer.'

een ode aan de overleden Frank Vandenbroucke:

<http://www.hln.be/hln/nl/952/Wielrennen/article/detail/1464149/2012/07/03/God-is-van-onze-parochie-en-rijdt-met-de-fiets.dhtml>